

Det var 1949 som George Orwell skrev boken "1984", en skakande framtidsvision om en totalitär stat. Då verkade 1984 avlägset, överkligt.

Nu är det här och världen ser litet annorlunda ut än för drygt trettio år sedan.

Människorna är ändå sig ganska lika med drömmar, fantasier och förhoppningar. Några anställda ger här sin syn på året som väntar.



Pensionera 60-åringarna

Dennis Haynes, panncentralen, Novia:

– Jag tycker att man skall pensionera 60-åringarna så att ungdomen får jobb.

Det säger Dennis, som pratar skånska med engelsk brytning på ett högst charmerande sätt. Han har bott i Sverige i över 20 år men tycker det är bäst att vara engelsk medborgare.

– Men jag har alltid blivit väl behandlad här och numera reser jag inte hem till England så ofta eftersom mina föräldrar inte längre lever.

På Novia trivs han bra, jobbar som avbytare i panncentralen. Några storstilade förändringsplaner för sitt eget arbete har han inte.

– Det ändrar sig ändå. Jag trivs med det här jobbet och förresten är jag inte speciellt orolig för egen del.

1984 – nu är det här!

Nyårsreportage:

Anne Johansson
Eva Neveling
Daga Nilsson-Lundkvist

Eva sitter aldrig stilla

Eva Jacobsen, Gibbs, tror att 1984 kommer att bli tufft.

– Redan 1983 var ett tufft år och inte kommer det att bli mindre slitsamt nästa år.

Eva är produktchef för Timoteiserien och för Darling.

– Mina produkter går bra. Men att produkterna går bra betyder inte att man kan dra av på takten. Tvärtom, shampoo-marknaden är hård och det finns många stora och duktiga konkurrenter.

Lanseringen av Darling betyder att Gibbs har givit sig in på ett nytt område.

– Kul, säger Eva. Jag har alltid tyckt om parfymer och det är klart att det är roligare att arbeta med produkter som man själv tycker om.

– Privat?

– Jag sitter aldrig stilla, måste alltid ha något på gång. Det är nästan ibland så jag tycker att jag inte hinner stanna upp.

Sport fyller mycket av Evas fritid. 1984 börjar med en skidresa till franska Alperna. Sedan blir det jogging, längdskidåkning, Friskis & Sveltis och först och sist och viktigast av allt – ridning på den egna hästen Cox, som står uppstallad ute på Drottningholm.





– Visst har jag, som de flesta andra, förhoppningar, säger **Wolfgang Kaiser**, teknisk direktör för Sunlight i Nyköping.

– När det gäller jobbet hoppas jag i första hand att jag ska få möjlighet att vara kvar här i Nyköping och genomföra de projekt, som är påbörjade.

– Att det kommer att gå bra för Sunlight under 1984 är nästan mer än en förhoppning. Det verkar bäddat för det. Och "bädden" består i stora drag av tre delar.

1) De personliga insatser, som gjorts av alla medarbetare under 1983, är en fin bas för fortsatt effektivitet under 1984. Att vi sett det nödvändigt med personalinskränkningar är en av de faktorer, som bidragit till framgångarna under senaste åren. En förhoppning i det här sammanhanget – och som även ser ut att kunna infrias – är att vi inte ska behöva säga upp några medarbetare. Det verkar inte behövas, så som vi nu ser helhetssituationen fram till 1986.

Jag tror att vi, ganska snart, även kan börja arbeta mera effektivt med t.ex. utbildning och andra aktiviteter, för att på bästa sätt ta till vara de resurser, som finns hos de medarbetare med vilka vi ska bygga vidare i framtiden. Vi kommer även att satsa på prestation i större utsträckning och på ett mera markant sätt belöna goda arbetsinsatser.

2) Det finns nya spännande produktprojekt, som kommer att bli intressanta för våra konsumenter.

3) De investeringar, som är planerade för 1984 och som är avsedda att förbättra vår tekniska utrustning, är av stor betydelse. T.ex. energibesparingsprojekt, datorisering av en del tillverkningsprocesser, en översyn av hela materialflödessystemet m.m. Även produktionssapparaten för tillverkning av Leverindus-produkter kommer att förbättras och delvis bytas ut.

– För min privata del, hoppas jag att min familj kommer att finna sig allt mer till rätta här. Fortfarande känns vissa saker främmande

– kanske mest för min fru. Barnen (två flickor 15 och 10 år) har skolan och mycket som hänger samman med den. För mig tar arbetet nästan all tid. En stor förhoppning är därför, att få lite mera tid för familjen och mina hobbies, som t ex fotografering, musik etc.

Får en företagsledare drömma?

– Varför inte? säger Wolfgang. Jag drömmer om en annan samhällsutveckling. Det förefaller mig som om samhället just nu saknar perspektiv. Man försöker med alla medel nå kort-siktiga lösningar. Såväl ekonomiska som sociala. Samhället, som ju är människorna som lever i det, blir allt mer fjärrstyrda genom förmyndartänkande. Individerna tas ifrån det personliga ansvaret. På något sätt går det åt fel håll och det gör mig besviken. Man fortsätter att bygga samhället på en ideologisk grund, som inte längre finns.

Min dröm är att man ska komma med lösningar på längre sikt och ett mera strukturerat mål, mot vilken alla i samhället strävar. Men som individ ser jag mycket begränsade möjligheter att påverka den här situationen. Framför allt så länge politikerna inte accepterar sitt ansvar och sätter ramar och perspektiv. Därför verkar hela den förändringen av samhällsbilden mera som en dröm än verklighetsnära just nu.



Salme Gaal arbetar på pulverpackningen vid Sunlight i Nyköping och funderar så här inför 1984:

– Ja om jag tänker på arbetslivet måste det först och främst bli att jag får behålla mitt jobb. Här pågår stora förändringar just nu inom Sunlight med omorganisation och personalminskningar. Kanske är jag inte så orolig för att bli uppsagd, med tanke på min ålder och min anställningstid. Men jag är lite oroad för förflyttning.

Jag hoppas gärna på något annat för en kortare tid, som nu när jag håller på med en nyckelinventering. Det är ett rörligt och roligt jobb och jag kommer i kontakt med många människor. Men jag vill gärna ha min adress kvar på pulverpackningen.

Naturligtvis måste jag ju också tänka på att ju äldre man blir, desto tyngre känns jobbet vid maskinerna. Kanske om jag blir erbjuden något lättare jobb – och får utbildning för det – så kan jag acceptera att byta.

– Förhoppningar för privatlivet är givetvis att vi alla, både jag och mina barn, ska få vara friska. – Att min yngsta, 20-åringen **Lissi**, som nu är arbetslös, men för tillfället går på folkhögskola, snart ska få ett jobb. Att även **Katarina**, som bor i Östersund och nyligen gått en guidekurs har ett jobb, som hon trivs med och att **Johnny**, som jobbar här på pulvertillverkningen, även han ska få vara kvar. Arbeta och hälsa är ju A och O. Har man det så klarar man allting. Klarar allting ja. Salme blev ensam med sina fyra barn redan 1976 då maken hastigt rycktes bort. Hur klarar man en sådan situation?

– Jag tror att grundförutsättningen är att man har en positiv livssyn. Att försöka hitta glädjeämnen, trots att allt ser nattsvart ut. Glädjeämnena för mig har varit – och är – mina underbara barn. Utan deras stöd hade det blivit svårt. Nu är alla vuxna. Den äldsta, **Bosse**, är 28 nu. Han bor hemma, sparar pengar och reser. Vida omkring i världen.

Drömmar då?

– Ja, drömmar finns många, säger Salme. En har varit att bli fritidsledare. Men det är nog för sent nu. Det är 2–3 års utbildning och vem anställer en 52–53 åring? Nu när barnen inte behöver mig så mycket så drömmer jag om att få tid att måla. Både porslin och tavlor samt teckna och texta. Och så gymnastiken förstås. Och motion av alla sorter.

– En annan dröm är att få göra några flera aktiviteter inom jobbet, som förde människorna samman. Det är synd att vi känner varandra så dåligt. Vi har ju så mycket gemensamt. En hel lång arbetsdag, som faktiskt borde innehålla även en liten del av social samvaro. Det skulle säkert skapa en positivare anda och en lättare stämning att jobba i. Alla skulle tjäna på det, såväl företaget som medarbetare.